

POSTANOWIENIE Z DNIA 25 CZERWCA 2009 R.
V KK 57/09

Bezwzględne przyczyny odwoławcze określone w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. zachodzą tylko wtedy, gdy uchybienie miało miejsce w rzeczywistości, a nie jedynie pozornie, w wyniku nieprawidłowego sporządzenia protokołu.

Przewodniczący: sędzia SN J. Dołhy.

Sąd Najwyższy – Izba Karna na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k., po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2009 r., sprawy Tomasza U. skazanego z art. 190 § 1 i in. k.k. z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 27 października 2008 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 27 maja 2008 r.,

postanowił oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną (...).

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K. wyrokiem z dnia 27 maja 2008 r. uznał Tomasza U. za winnego popełnienia czterech przestępstw z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., stanowiących ciąg przestępstw i za to wymierzył mu – na podstawie art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. – karę 2 lat pozbawienia wolności.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, podnosząc zarzuty obrazy prawa procesowego – art. 7 k.p.k., art. 399 § 1 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., błędu w ustaleniach faktycznych oraz rażącej niewspółmierności kary.

Sąd Okręgowy w Ś., wyrokiem z dnia 27 października 2008 r., utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

W kasacji od powyższego wyroku obrońca skazanego zarzucił:

- I. naruszenie przepisu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., poprzez utrzymanie w mocy przez Sąd odwoławczy zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w K., mimo że przeprowadzone w toku postępowania pierwszoinstancyjnego w dniu 12 maja 2008 r. czynności przesłuchania świadków Heleny R., Jadwigi P., Jerzego K. i Mariana G. odbyły się bez udziału sądu orzekającego,
- II. rażące naruszenie przepisu art. 4 k.p.k., art. 5 § 2, art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegające na uznaniu za zasadne ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy, mimo że Sąd ten przy rozważaniu mocy dowodowej zeznań świadka Jerzego K. opierał się m.in. na treści protokołu przesłuchania świadka z dnia 12 maja 2008 r. w sytuacji, gdy protokół ten nie stanowi dokumentu procesowego,
- III. rażące naruszenie przepisu art. 440 k.p.k. w zw. z art. 150, art. 5 § 2, art. 7 i art. 410 k.p.k., poprzez nieuchylenie zaskarżonego wyroku, mimo że Sąd pierwszej instancji włączył do materiału dowodowego sprawy niepodpisanej przez Sąd pierwszej instancji protokoły przesłuchania z dnia 12 maja 2008 r. świadków Heleny R., Jadwigi P., Jerzego K. i Mariana G.,
- IV. rażące naruszenie przepisu art. 7 i art. 410 k.p.k., poprzez inkorporowanie przez Sąd odwoławczy do własnego orzeczenia błędów proceduralnych dokonanych przez Sąd pierwszej instancji polegających na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów wyrażającym się w uznaniu:
 - za wiarygodne zeznań świadka Jerzego K., który przesłuchiwany w toku postępowania przygotowawczego w październiku 2007 r. zeznał, że ska-

zany wiosną 2007 r. na terenie Domu Pomocy Społecznej groził pobiciem, mimo że świadek ten przebywał w tym ośrodku dopiero od 27 września 2007 r., a więc na krótko przed czynnościami przesłuchania go w charakterze świadka, przy czym, jak wynika z opinii psychologicznej świadek ten nie wykazuje zaburzeń intelektualnych istotnych w procesie składania zeznań,

– za wiarygodne zeznań świadków Emilii B., Haliny W., Teresy I., w sytuacji gdy zeznania te są sprzeczne co do istotnych okoliczności w jakich skazany miał dopuścić się zarzucanych mu czynów,

V. rażące naruszenie przepisu art. 399 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 367 § 1 k.p.k., poprzez utrzymanie orzeczenia Sądu pierwszej instancji w mocy, mimo nieuprzedzenia skazanego przez Sąd Rejonowy o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej zarzucanego mu czynu, powodującego tym samym naruszenie art. 6 k.p.k. w zw. z art. 42 ust. 2 w zw. z art. 78 i art. 176 ust. 1 Konstytucji RP, polegające na istotnym ograniczeniu prawa do obrony, poprzez uniemożliwienie ustosunkowania się do nowej kwalifikacji prawnej,

VI. rażące naruszenie przepisu art. 424 § 1 k.p.k., poprzez aprobowanie przez Sąd odwoławczy zaniechania wskazania w uzasadnieniu wyroku Sądu pierwszej instancji istnienia okoliczności stanowiącej znamię zarzucanych skazanemu czynów z przepisu art. 190 § 1 k.p.k. – obawy spełnienia gróźb.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w Ś. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Brak jest podstaw do stwierdzenia, że w sprawie zaistniał bezwzględny powód odwoławczy w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

W orzecznictwie jednolicie przyjmuje się, że bezwzględne przyczyny odwoławcze określone w tym przepisie, zachodzą tylko wtedy, gdy uchybienie miało miejsce w rzeczywistości a nie jedynie pozornie, w wyniku nieprawidłowego sporządzenia protokołu (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 1977 r., II KZ 55/77, OSNKW 1977, z. 4–5, poz. 46 i z dnia 7 lutego 2002 r., V KKN 185/99, OSNKW 2002, z. 5–6, poz. 45).

W realiach niniejszej sprawy można jedynie stwierdzić naruszenie w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji przepisu art. 150 k.p.k. Istotnie protokoły, z czynności przesłuchania świadków w dniu 12 maja 2008 r. nie zostały podpisane przez skład orzekający. Zważywszy, że *de facto* skład orzekający przeprowadził powyższą czynność, uchybienie, o jakim mowa w kasacji, w realiach tej sprawy w ogóle nie miało miejsca, a tym samym zarzut obrazy art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. jest oczywiście bezzasadny. W sytuacji, gdy zeznania wspomnianych świadków nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych sądu *meriti*, stwierdzone naruszenie przepisu art. 150 k.p.k. nie miało żadnego wpływu na treść orzeczenia.

Sformułowane w pkt II–VI zarzuty, poza formalnym powołaniem się na rażące naruszenie prawa procesowego, stanowią powtórzenie argumentacji przedstawionej uprzednio w zwykłym środku odwoławczym i zmierzają wprost do podważenia podstaw faktycznych rozstrzygnięcia merytorycznego. Treść uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego jednoznacznie przekonuje, że podniesione w apelacji obrońcy zarzuty zostały przez ten Sąd należycie rozpoznane, a następnie wszechstronnie rozważone. Do wszystkich istotnych kwestii Sąd ustosunkował się. W zakresie zarzutu obrazy art. 399 § 1 k.p.k. Sąd odwoławczy prawidłowo wykazał, że w realiach sprawy uchybienie sądu pierwszej instancji nie mogło mieć wpływu na treść zapadłego orzeczenia.

W sytuacji, gdy kasacja ogranicza się do powtórzenia stanowiska prezentowanego w postępowaniu odwoławczym, nie zawiera natomiast merytorycznych argumentów, które pozwalałyby na zakwestionowanie stanowiska sądu drugiej instancji, Sąd Najwyższy kasację oddalił jako oczywiście bezzasadną.